

פתרון בחינת הבגרות בתנ"ך – יחידת הלימוד הרביעית

קיץ תשע"ז, 2017, שאלונים: 134,001107
מוגש ע"י צוות המורים של "יואל גבע"

הערות:

1. התשובות המוצגות כאן הן בגדר הצעה לפתרון השאלון.
2. תיתכנה תשובות נוספות, שאינן מוזכרות כאן, לחלק מהשאלות.

פרק ראשון

הנבחנים נדרשו לענות על חמש מהשאלות 1-8 (לכל שאלה – 20 נקודות).

שאלה מספר 1

סעיף א'

- (1) על פי רש"י, שתי שיטות להבנת משמעות הפסוק הן: פשט ואלגוריה.
על פי פירוש הפשט, הרעיה מדמה את הדוד לעץ תפוח לעומת שאר עצי היער, שהם עצי סרק. בעוד האהוב שלה מדומה לעץ תפוח, שהפרי שלו טעים ומריח, שאר עצי הסרק, שלא מניבים פרי, הם שאר הבחורים. כך הדוד שלה נעים, לעומת שאר הבחורים.
על פי הפירוש האלגורי, כנסת ישראל טוענת שה' הוא האל הנבחר מכל שאר האלוהים, ולכן היא חוסה תחת צלו ויושבת תחתיו (מקבלת על עצמה את אלוהותו).
(2) הקושי התיאולוגי הוא: כיצד ייתכן שכנסת ישראל טוענת שיש אלוהים אחרים (נוספים) הרי יש רק אל אחד-ה'.

סעיף ב'

נקודת דמיון בין ממד הזמן, שבא לידי ביטוי בפסוקים 10-13 לממד הזמן, שבא לידי ביטוי בקהלת ג, 1-8: על פי הכתוב בשיר השירים, השנה מחולקת לעונות- לכל עונה מוקצה זמן. הדוד מנסה לשכנע את הרעיה לצאת החוצה באומרו, כי החורף הסתיים, אין גשם, והחלה עונת האביב: עונה של פריחה, ושל קולות וריחות נעימים. על פי דבריו, עונת האביב היא העונה החיובית, והמועדפת, שכן בה ניתן לצאת החוצה וליהנות מהטבע. לאור זאת, ניתן להבין כי עונת החורף, שנסתיימה, היא עונה הפחות מועדפת, שכן יורד גשם, וקשה יותר להסתובב וליהנות מהטבע. בדומה לכך, גם קהלת ג עוסק בעתות חיוביות ובעתות שליליות: עת לטעת ועת לעקור נטוע, עת ספוד ועת רקוד. בשני הכתובים יש זמנים טובים יותר וזמנים טובים פחות (או שליליים).

- (1) המוסכמות החברתיות קובעות, שמערכת יחסים בין גבר לאישה לא נשואים אינה יכולה להתקיים, שכן הדבר נחשב לפריצות מינית. בכתוב, הנערה פועלת על פי המוסכמות, כאשר אין היא נראית עם אהובה בפומבי, מחשש לתגובה של בוז מהחברה: "אמצאך בחוץ אשקך גם לא יבזו ליי". יחד עם זאת, הנערה מנסה למרוד במוסכמות, כאשר היא מביעה רצון להיראות עם אהובה בפומבי, להביאו לבית אימה ולקיים עמו יחסים: "מי יתנדך כאח לי... אנהגך אביאך אל בית אמי תלמדני... שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני".
- א:** האחים דנים בנישואיה העתידיים של אחותם, ואומרים כיצד ינהגו בה: "מה נעשה לאחותנו ביום שידבר בה". אם האחות תשמור על צניעותה, הם ירעיפו עליה מתנות: "אם חומה היא נבנה עליה טירת כסף", ואם היא לא תשמור על צניעותה, הם יענישו אותה: "ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז". הרעיה פועלת על פי המוסכמות החברתיות, כאשר היא מצהירה על כך שהיא שומרת על צניעותה: "אני חומה", אך יחד עם זאת היא מנסה למרוד בהן, כאשר היא מצהירה על כך שיש לה אהוב, שאחיה אינם יודעים עליו, והיא מעוניינת להינשא לו: "אז הייתי בעיניו כמוצאת שלום".
- (2) לפי פסוק זה, הרעיה איננה פועלת על פי המוסכמות החברתיות. היא מספרת לבנות ירושלים, שהיא לא שמרה על בתוליה, כלומר קיימה יחסים מחוץ למסגרת הנישואים, ולכן אחיה כעסו עליה והענישו אותה. **א:** לפי פסוק זה, הרעיה פועלת על פי המוסכמות החברתיות. היא מספרת לבנות ירושלים שהיא שומרת על הכרמים, משום שאחיה הענישו אותה. לאור זאת, הרעיה מקבלת על עצמה את מרותם של אחיה, על פי המוסכמות החברתיות.

סעיף ב'

- על הנבחן להסביר שניים מן הדימויים והמטפורות הבאים ולקשר אותם לדברי מגידוב:
- הרעיה מתייחסת לאהבה כאל רגש חזק, קשה ועוצמתי בכך שמדמה אותה למוות (שהינו כוח על אנושי).
 - האהבה היא רגש עוצמתי, המדומה לאש על טבעית, עד כי מים לא יוכלו לכבות אותה.
 - חיצו האהבה מדומים לחיצים של אש אלוהים, אש על טבעית, וזהו רגש חזק אשר מכלה את האדם.

MY.GEVA.CO.IL

לפרטים לחצו כאן!

תיכונים, אתם לא לבד!

הכירו את MY.GEVA סרטוני הסבר שינינו
אתכם בייעילות לבגרות במתמטיקה

שאלה מספר 3

סעיף א'

(1) לדעתי, לרות היה קשה יותר לעזוב את מולדתה מאשר לאברהם. רות נותרת אלמנה במואב, והיא עוזבת מרצונה את ארצה, את אביה ואת אמה כדי ללוות את חמותה, אל עם שאינו מוכר לה. אברהם, לעומתה, עוזב את מולדתו בעקבות צו אלוהים. כמו כן, ה' מבטיח לאברהם שכר רב אם ימלא את הצו (דבר שלא מובטח לרות). תיתכנה תשובות נוספות, המנומקות היטב.

(2) על פי דברי בועז, הליכתה של רות אחרי חמותה, מבטאת את גדולתה ושבחה של רות. רות עזבה את מולדתה, למען נעמי חמותה, כדי לא להותירה גלמודה: "הגד הגד לי כל אשר עשית את חמותך אחרי מות אישך..." **א**: בועז מברך את רות: "ישלם ה' פעלך ותהי משכורתך שלמה מעם ה'..." – ברכה זו מעידה, שהמעשה שעשתה רות הוא חיובי וראוי לשבח. **א**: הליכתה של רות אחר חמותה, מבטאת את בחירתה של רות בה' אלוהי ישראל על פני אלוהי מואב: "ישלם ה' פעלך ותהי משכורתך שלמה מעם ה' אלוהי ישראל אשר באתת לחסות תחת כנפיו".

סעיף ב'

לדברי פולק, כאשר מוצגת התרחשות שהיא מקרית, קיימת אפשרות שאותה ההתרחשות כוונה על ידי ההשגחה האלוהית. על הנבחן היה להדגים את דברי פולק: "ויקר מקרה חלקת השדה לבעז אשר ממשפחת אלימלך" – רות היוצאת ללקט שיבולים, מגיעה 'במקרה' לשדה של בועז ממשפחת אלימלך, לפי דברי פולק, אין בזאת מקריות, כי אם ה' כיוון לכך שרות תגיע לשדה בעז, מאחר והוא גואל פוטנציאלי, שיכול לתת מענה לבעיית הגאולה. **א**: "והנה בעז בא מבית לחם..." – בזמן שרות הגיעה לשדה של בעז, ללקט בשיבולים, בעז מגיע 'במקרה' לשדה זה. על פי פולק, אין בזאת מקריות, כי אם הכוונה אלוהית, כדי שבעז יפגוש את רות, אותה הוא עתיד לגאול.

שאלה מספר 4

סעיף א'

(1) על הנבחן לציין שני ביטויים:

- "יתן ה' את האשה הבאה אל ביתך כרחל ולאחיה אשר בנו שתיהם את בית ישראל..." – הזקנים מקבלים את נישואי רות ובעז, ומברכים את בועז, שנישואי רות יניבו צאצאים רבים, כמו אלה שילדו רחל ולאחיה ליעקב.

MY.GEVA.CO.IL

לפרטים לחצו כאן!

תיכונים, אתם לא לבד!

הכירו את MY.GEVA סרטוני הסבר שינינו
אתכם בייעילות לבגרות במתמטיקה

- "ויהי ביתך כבית פרץ אשר ילדה תמר ליהודה..." – הזקנים מקבלים את נישואי רות ובעז, מברכים את בעז, ומשווים את נישואיו לרות לנישואי תמר ויהודה (שהיה אחד מבניו של יעקב ומייסד שבט יהודה), דבר הבא לפאר את רות ובעז.
- "ויתן ה' לה הריון ותלד בן" – אלוהים נותן לרות הריון, כלומר, מקבל את נישואיהם של רות ובעז ומברך אותם בילד.
- "ותקראנה לו השכנות שם לאמר... שמו עובד הוא אבי ישי אבי דוד" – הבן שנולד לרות ובעז הוא סבו של דוד, כלומר, רות ובעז מקבלים שכר על פועלם, מכאן ניתן ללמוד על קבלת הנישואין - מצאצאיהם יצא דוד המלך.
וכן תתקבלנה דוגמאות נוספות.

(2) היה צורך להביע קבלה של נישואים אלה, מכיוון שרות היא אישה נוכרייה (מואבייה). נישואים לנוכריות אסורים/ מתועבים, ולמרות זאת, מצאצאיה של רות יצא דוד המלך.

סעיף ב'

החוקר יי קליין טוען כי מגילת רות נכתבה בתקופת בית המקדש הראשון, ולראיה:
(על הנבחן לכתוב ראיה אחת):

- לשון המגילה - המגילה משקפת בעיקר את לשון הבית הראשון, אין במספר מילים מאוחרות שקיימות בה להעיד על איחורה.
- חוקי התורה - מגילת רות משלבת בין חוק הייבום לחוק גאולת הקרקע. השילוב אינו קיים בחוקי התורה. לפיכך, יתכן והכתוב משקף מסורת עתיקה, שאינה קשורה ישירות לחוקי התורה, המצויים בידינו כיום.
- מגמת המגילה - מטרת חיבור המגילה היא כנראה השלמת ייחוסו של דוד המלך (שאינו מופיע בספר שמואל). לפיכך, סביר להניח שהיא נכתבה בתקופת שלטונה של שושלת דוד, כלומר בימי בית ראשון.

החוקר יי זקוביץ טוען כי מגילת רות נכתבה בתקופת בית המקדש השני, ולראיה:
(על הנבחן לכתוב ראיה אחת):

- ברות ד' נאמר: "וזאת לפני בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו..." מפסוק זה, ניתן ללמוד שמנהג שליפת הנעל הוא מנהג קדום, שאינו נהוג עוד בתקופת המחבר. כלומר, זמן הכתיבה מאוחר לזמן התרחשות האירועים המתוארים במגילה. לפיכך, המגילה נכתבה בתקופת בית שני.

MY.GEVA.CO.IL

לפרטים לחצו כאן!

תיכונים, אתם לא לבד!

הכירו את MY.GEVA סרטוני הסבר שינינו אתכם ביעילות לבגרות במתמטיקה

- לשון המגילה: ניתן למצוא במגילה מספר רב של מילים, ביטויים וצורות לשון וכתוב, המאפיינים את לשון בית שני, לדוגמה- 'תעגנה', 'שלף נעל', 'ויצבט' ועוד.
- מיקומה של המגילה בתנ"ך- שילוב המגילה בקובץ הכתובים, מרמז על התקדשותה המאוחרת של המגילה ועל האיחור היחסי בזמן חיבורה. וכן תתקבלנה ראיות נוספות.

שאלה מספר 5

סעיף א'

- (1) מטרת המחבר באזכור השינויים שחלו בצבעים אחדים היא, להדגיש את הפער בין מעמדם ומצבם של בני ציון לפני המצור הבבלי, הכיבוש והגלות, ובין מצבם בתקופת המצור והגלות שאחריה. מדובר בקינה על חורבן ירושלים ובית המקדש, הכיבוש וגלות יהודה, ובאמצעות דימוי בני ציון לצבעים שונים, הוא מדגיש את השינוי לרעה שחל במצבם.
- (2) דוגמאות לשינויים שחלו בצבעים (על הנבחן לציין שתיים ולהסביר כיצד הן מבטאות את המטרה של המחבר):

- "איכה יועם זהב" **אז**: "איכה) ישנא הכתם הטוב" – המחבר מדמה את תושבי ירושלים בעבר לזהב בזהב, ואילו מצבם בהווה מדומה לזהב שאיבד את הברק שלו, או זהב ששינה את צבעו. דוגמא זו, מעידה על הפער בין מעמדם המכובד ומצבם הטוב של בני ציון לפני המצור והכיבוש, ובין מצבם בעת המצור והכיבוש – בשל האסונות שפקדו אותם.
- "זכו נזיריה משלג צחו מחלב.. חשך משחור תארם" – מנהיגי העיר והאליטות, שעורם היה בעבר לבן וצח, מתוארים כעת, בזמן המצור והכיבוש כבעלי גוון שחור, וככאלה שלא ניתן לזהות אותם, בשל השינוי במצבם. **אז**: "אדמו עצם מפנינים.. חשך משחור תארם" – מנהיגי העיר והאליטות, שאברי גופם היו אדומים, כלומר עדינים, כמו אבן יקרה, לפני המצור והכיבוש, מתוארים כעת כשחורים, וככאלה שלא ניתן לזהותם, בשל המצור והכיבוש.

סעיף ב'

- (1) ראייה לגורם אלוהי:
- "כלה ה' את חמתו שפך חרון אפו ויצת אש בציון" – ה' הוא זה שהצית את ירושלים והביא לחורבנה, בשל כעסו על חטאיהם של תושבי ירושלים.

MY.GEVA.CO.IL

לפרטים לחצו כאן!

תיכונים, אתם לא לבד!

הכירו את MY.GEVA סרטוני הסבר שינינו
אתכם בייעילות לבגרות במתמטיקה

ראיות לגורם אנושי (על הנבחן לציין אחת):

- "ויגדל עון בת עמי מחטאת סדום" - חטאיה של יהודה היו חמורים יותר מאלה של סדום. בשל חטאיה של יהודה- היא נענשה ונכבשה.
 - "מחטאת נביאיה עונת כהניה השפכים בקרבה דם צדיקים" – חטאם של נביאי השקר היה, שהם ניבאו נבואות שקר לעם, וגרמו לו לחיות באשליות, שהחורבן לא יגיע, וששלומם מובטח. חטאם של הכוהנים היה, שהם היטו משפט ושפטו באופן לא הוגן ולא צודק, ולאור זאת גרמו למותם של חפים מפשע. חטאיהם של הכוהנים ושל נביאי השקר הביא לחורבן יהודה וירושלים.
- (2) לדעתי, הגורם העיקרי שבא לידי ביטוי בקטע הוא הגורם האנושי. חטאם של תושבי ירושלים מוזכר פעמיים בפסוקים אלה, ובפירוט: חטאי הכוהנים והנביאים וכן, הצגת חומרת חטאי תושבי יהודה, כמי שהיו גרועים יותר מאנשי סדום (הידועים לשמצה). וכן תתקבלנה תשובות נוספות מנומקות.

שאלה מספר 6

סעיף א'

שתי הפעולות שפוקס מתכוון אליהן בדבריו הן: צבירת חכמה וצבירת נכסים.

לפי דבריו של פוקס, אין יתרון (תועלת לטווח רחוק) בפעולות אלה, מאחר ובסופו של דבר, כולם מתים. לא ניתן לחמוק/ להימנע מהמוות.

- צבירת חכמה – קהלת טוען בקטע, שלמרות יתרונה של החכמה על הסכלות, כיתרון האור על החושך, בסופו של דבר, גם החכם וגם הכסיל, מתים. המוות מבטל את יתרונה של החכמה.
- צבירת נכסים – קהלת מזהיר בקטע, שהוא שונא את כל רכושו, שהוא עמל וצבר במהלך חייו. האדם במוותו, נאלץ להותיר את כל רכושו ליורשו הבא אחריו, בין אם הוא ראוי לכך ובין אם לא.

סעיף ב'

לדעתי, צירוף המילים "תחת השמש" החוזר בקטע, מדגיש את הטון הפסימי בדברי קהלת. "תחת השמש" – משמע בעולם, בחיי האדם. קהלת חוזר ואומר, שאין יתרון, משמעות לטווח ארוך בחיי של האדם, או שהוא שונא את כל הנעשה בעולם, או שהוא שונא את רכושו/ עמלו, שצבר בחייו. **א**: לדעתי, צירוף המילים "תחת השמש" החוזר בקטע, מדגיש את הטון האופטימי בדברי קהלת. ניתן להבין את הצירוף "תחת השמש" – כעוסק במה שמתרחש בעולם מרגע שנברא, כלומר, אין כל תועלת בחכמה האנושית ובצבירת הון ורכוש, כיוון שכל תמצית מהותו של האדם נעוצה במה שנברא "קודם שמש", כלומר, לפני בריאת העולם. התורה, שנבראה לפני בריאת העולם, מכילה בתוכה את תמצית ייעודו של האדם: שמירת מצוות ואמונה בה'. השמת מצוות ה' והאמונה בו,

MY.GEVA.CO.IL

לפרטים לחצו כאן!

תיכונים, אתם לא לבד!

הכירו את MY.GEVA סרטוני הסבר שינינו
אתכם בייעילות לבגרות במתמטיקה

כדבר העיקרי בייעודו של האדם, יכולים להיחשב אופטימיים.

שאלה מספר 7

סעיף א'

דוגמאות לתיאור מפוכח של הצרות, הקושי והסלידה שמעוררת ההזדקנות (על הנבחן לציין שתיים):

- "וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵיךְ בְּחַרוּתְךָ עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יָמֵי הָרָעָה וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי בָהֶם חֶפֶץ" – על האדם להעריך את התקופה בה הוא צעיר. זאת כיוון, שלאחר מכן תגיע תקופת הזקנה, שהיא תקופה רעה שהאדם אינו חפץ בה.
- "עַד אֲשֶׁר לֹא תִחַשֵׁף הַשָּׁמֶשׁ וְהָאוֹר וְהַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים וְשָׁבוּ הָעֵבִים אַחַר הַגְּשָׁם" – הזקנה מתוארת כתקופת עננות מתמדת: בטבע, לאחר שהעננים מורידים גשם, הם מתפזרים, והשמש שבה להאיר. בימי הזקנה, קיימת עננות וחשכה מתמדת. כלומר, חיי האדם הזקן הם חיי 'חושך', סבל.
- "בַּיּוֹם שֶׁיִּזְעָעוּ שִׁמְרֵי הַבַּיִת" – "שומרי הבית" הם הידיים, המגנות על הגוף. בימי הזקנה הידיים מתחילות לרעוד.
- "וְהִתְעַוְתוּ אַנְשֵׁי הַחַיִל" – "אנשי החיל" הם הרגליים, שמחזיקות את הגוף. בימי הזקנה הרגליים מתעוותות ונחלשות.
- "וּבְטָלוּ הַטְּחָנוֹת כִּי מַעֲטוּ" – "הטוחנות" הן השיניים. השיניים נושרות לעת זקנה.
- "וְחִשְׁכוּ הָרְאוֹת בְּאֲרָבוֹת" – "הרואות בארבות" הן העיניים. בימי הזקנה ראייתו של הזקן נחלשת.
- "וְיִסְגְּרוּ דְלָתַיִם בְּשׁוֹק" – "הדלתיים בשוק" הן השפתיים. בימי הזקנה, כאשר השיניים נושרות, השפתיים נסגרות ונקמצות.
- "בְּשֹׁפֵל קוֹל הַטְּחָנָה" – הטחנה היא הפה. בימי הזקנה, קולו של הזקן נחלש.
- "וְיִקּוֹם לְקוֹל הַצִּפּוֹר" – בימי הזקנה, שעות השינה מתקצרות. הזקנים משכימים קום בדומה לציפורים.
- "וְיִשְׁחֹךְ כָּל בְּנוֹת הַשִּׁיר" – "בנות השיר" הן האוזניים, השומעות קולות שיר. בימי הזקנה, נחלשת שמיעתם של הזקנים.
- "גַּם מְגַבָּה יִירָאוּ וְחִתְחִתִּים בְּדָרְךָ" – הזקנים פוחדים ללכת לבדם, משום שאינם יכולים להתגבר על מכשולים: מקום גבוה, דרך לא סלולה ומלאה מכשולים (=חִתְחִתִּים).
- "וְיִנְאָץ הַשֶּׁקֶד" – הכוונה היא: השקד פורח. צבעו של פרח השקד הוא לבן. בימי הזקנה, שערו של הזקן מלבין.

MY.GEVA.CO.IL

לפרטים לחצו כאן!

תיכונים, אתם לא לבד!

הכירו את MY.GEVA סרטוני הסבר שינינו אתכם ביעילות לבגרות במתמטיקה

- "וְיִסְתַּבֵּל הַתְּנָב" – "יסתבל" פירושו יכבד, יעשה כבוד. "החגב" הוא כינוי לגבו של האיש הזקן. בימי הזקנה, גבו של הזקן נעשה כפוף.
- "וְתַפֵּר הָאֲבִינָה" – "אביונה" היא התאוה המינית. בימי הזקנה, החשק המיני מתפוגג.

סעיף ב'

- (1) לפי שרה יפת, בדברי קהלת ישנם היגדים סותרים. לדוגמה, בפסוק 7 קיים רמז לחיי העולם הבא, שכן לאחר המוות, הגוף חוזר לאדמה, והנשמה עולה למעלה לה' (ולפיכך, ממשיכה להתקיים): "וישב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה". בניגוד לכך, לפי קהלת ג, 21, קהלת מטיל ספק / כופר באמונה שקיים עולם לאחר המוות, שכן הוא אומר שאף אחד לא יודע אם רוח האדם עולה למעלה, ולעומת זאת רוח הבהמה יורדת למטה לארץ: "מי יודע רוח האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ". לפי פירוש זה, קיימת **סתירה** בתוך ספר קהלת.
- (2) ההשקפה בפסוק 7 בקהל י"ב, לפיה יש חיים שאחרי המוות, באה לידי ביטוי בבראשית ב, 7. לפי בראשית, אלוהים ברא את האדם מעפר והפיח בו נשמה. לכן, לאחר המוות, הגוף שב אל העפר והנשמה עולה אל אלוהים. **א**: ההשקפה בקהלת ג, 21, לפיה אין / לא בטוח שיש חיים שאחרי המוות, באה לידי ביטוי בבראשית ב, 7. לפי בראשית, ה' ברא את האדם מעפר, והפיח בו נשמה, כלומר את כוח החיים. לכן, לאחר מותו של האדם, כל דבר חוזר למקום שממנו בא: הגוף חוזר לעפר, וכוח החיים חוזר לאלוהים.

שאלה מספר 8

סעיף א'

- (1) לטענת ברלין, יועציו של המלך, נוטים להגזמה והופכים דבר פעוט לגדול. הם גורמים להענשת קבוצה מסוימת בגלל חטאו של יחיד מהקבוצה.
- בגלל מרדכי, שסרב להשתחוות לפני המן (המשנה למלך), המן רוצה להשמיד את כל העם היהודי, אליו מוסיף מרדכי: "וירא המן כי אין מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא המן חמה ויבז בעיניו לשלוח יד במרדכי לבדו... ויבקש המן להשמיד את כל היהודים"
- בגלל ושתי, אשת המלך, שסירבה להיענות להזמנת המלך למשתה שלו, כל נשות הממלכה נענשות: "לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים...".
- (2) לדעתו, הסיורב של מרדכי להשתחוות להמן היה לא מוצדק, לאור תוצאות הסיורב. מרדכי נהג בצורה גאה ובגלל גאוותו, המן גזר מוות על כל היהודים, כלומר, מעשיו ויהירותו העמידו את העם היהודי כולו בסכנת השמדה.
- תיתכנה תשובות נוספות, המנומקות היטב.

MY.GEVA.CO.IL

לפרטים לחצו כאן!

תיכונים, אתם לא לבד!

הכירו את MY.GEVA סרטוני הסבר שינינו
אתכם בעילות לבגרות במתמטיקה

סעיף ב'

(1) הביקורת הנרמזת אסתר ג, 15, היא: באמירה: "והמלך והמן ישבו לשתות..." – המלך וסגנו מבטאים אדישות, בזמן שכל אנשי העיר נבוכים, לנוכח צו המלך, המורה על השמדת היהודים.

הביקורת הנרמזת בבראשית ל"ז, 23-25, על התנהגות האחים כלפי יוסף, היא באמירה: "וישבו לאכל לחם..." – יוסף נתפס על ידי אחיו, הופשט מכותנתו והושלך לבור. לאחר השלכתו לבור, אחיו מתעלמים ממצבו ויושבים לאכול כאילו לא קרה דבר.

(2) לדעתי, בקטע מאסתר באה לידי ביטוי התנהגות חמורה יותר, מאחר והמלך וסגנו, שאמורים להגן על תושבי ממלכתם, מגלים אדישות, לאחר הוצאת הצו המורה על השמדת עם, בעוד שתושבי עיר הבירה נותרים נבוכים. בסיפור זה מדובר על השמדת עם שלם, ואילו בסיפור בבראשית נשקפת סכנה לאדם אחד. א: לדעתי, בקטע מבראשית באה לידי ביטוי התנהגות חמורה יותר, מאחר ומדובר באחים, המגלים אדישות למצב אחיהם הצעיר, בשר מבשרם. לעומתם, בסיפור באסתר, אחשוורוש והמן אינם מקורבים לעם היהודי, ולכן ניתן לקבל את אדישותם.

MY.GEVA.CO.IL

לפרטים לחצו כאן!

תיכונים, אתם לא לבד!

הכירו את MY.GEVA סרטוני הסבר שיכינו אתכם ביעילות לבגרות במתמטיקה

